Feia temps que no fèiem una escapada en moto i després de tres anys d'obrir la botiga cada dia, ens hem agafat els quatre socis un cap de setmana per disfrutar de les motos, del paisatge, i ... bàsicament del no fer res més que menjar i viatjar. Així que ens dirigim a Millau, les Gorges del Tarn i La Camargue.

Sortim un divendres a la tarda amb els dipòsits plens. Ens dirigim cap al Nord a buscar la N-II, que seguim fins passat la frontera on entrem a les autopistes franceses. Ja és fosc però continuem fins a arribar a Millau on dormim, fent les parades obligatòries per reomplir els dipòsits, buidar-ne d'altres i fer algun cafè. Al sortir de l'autovia A75 per anar descendint, tot i ser fosc, ens trobem amb un paisatge meravellós, la ciutat al fons tota il·luminada, el pont i els penya-segats també il·luminats. Quedem ben sorpresos i només esperem a ser l'endemà per poder continuar el nostre viatge.

Dissabte al matí, dia emboirat, gris i amb quatre gotes. Anem al centre a esmorzar on no tenim problemes per aparcar les motos ja que està ple d'espais reservats per les dues rodes. Pugem pel mateix camí per on ahir vàrem baixar, però llàstima del temps, millor de nit que de dia. Passem per sobre del pont de Millau, que travessa el riu Tarn i on s'han rodat alguns anuncis de cotxes, i que té dos rècords mundials: el pilar més alt i la rasant de carretera situada a més altura respecte al terra del món. Parem a l'àrea de servei per gaudir d'unes vistes impressionants.

Baixem per fer la ruta de les Gorges del Tarn, resseguint el riu amb tot de penya-segats a dreta i a esquerra. Tenim la carretera quasi per nosaltres sols, els pobles que anem passant són tots buits, però és normal en temporada baixa. I potser millor així. A l'estiu això és un bullici de gent.

Ens parem cada dos per tres, a cada corba sembla que hi ha un paisatge millor que a l'anterior, cada poble sembla més bonic que l'anterior. A mitja tarda ens dirigim cap al nostre segon Hotel, a la ciutat d'Arles.

El diumenge ens aixequem molt aviat, carreguem els trastos i marxem cap a Les Baux-de-provence, un poble petit amb tot de cases i carrers de pedra, que trobem al cim d'una muntanya. Un poble molt maco, com les vistes que hi ha d'es d'allà. Baixant cap a La Camargue, la desembocadura del riu Roine, ens parem a esmorzar a Fontvielle i després continuem cap a Aigues-Mortes, un poble que ens sorprèn. Un poble emmurallat, i a dins, tot de carrers amb botiguetes, grans places, esglésies amb la seva història, ...

Dinem aprop d'allà. Aparquem les motos. Traiem el pa rodó, el ganivet i els embotits. Les maletes d'alumini són la taula perfecte, i per postres, una coca que ja portàvem feta de casa amb una mica de xocolata. Fa un bon dia per dinar allà ... al carrer ... en un racó, però això sí, de camí a Cap d'Agde ens parem en un bar a fer el cafè.

Doncs això, anem costejant fins a Agde conegut pel turisme naturista, però com dèiem abans, és temporada baixa i fa massa fred com per trobar gent nua. Encara no és fosc, però no tenim gaire temps. Tornem a pujar a les motos en busca de l'autopista, i que deixem a la frontera. Per sopar ja som a casa.